

Geistlicher Baustein Nr. 41

"Die Enthüllung Gottes in unseren Tagen"

Albanische Übersetzung

Guri i ndërtimit Frymor Nr. 41

"Zbulimi i Perëndisë në ditët tona"

Eksodi 14,24:

„Dhe ndodhi që kur erdhi rojja e mëngjesit, Zoti hodhi vështrimin prej shtyllës së zjarrit dhe reve mbi ushtrinë e egjiptasve dhe ngatërroi ushtrinë e egjiptasve.”

Dhe ky është Perëndia. Ai u ndryshua prej një shtylle zjarri për t’u bërë njeri. Pastaj u ndryshua prej saj përsëri në formë Fryme, që të mund të banojë brenda njeriut. Perëndia duke vepruar në një njeri, që ishte ajo që Ai me të vërtetë ishte (Rom. 8,3-4).

Jezus Krishti ishte Perëndia, veprues në një njeri (Kol. 1,15).

Në një njeri – kjo ishte ajo që Ai ishte. Ai u ndryshua prej shtyllës së zjarrit dhe pastaj hyri (në Tabernakull) pas një perdeje në shkretëtirë, e cila e fshihte Perëndinë para Izraelit (Eksodi 14,19). Moisiu pa konturet (pervimet) e trupit të Tij, por në të vërtetë Ai ishte tërë kohën i fshehur pas asaj shtylle zjarri, që ishte Logosi, i cili dilte prej Perëndisë (Gjoni 1,1-3).

Tani e gjejmë këtu se, prej ditës së Rreshajave, Perëndia nuk vepron më në një njeri; tani Ai vepron përmes njerëzve. Shihni, atëherë Ai vepronte në një njeri—Jezusin (2 Kor. 5,17-19). Tani Ai vepron përmes njerëzve që Ai i ka zgjedhur për këtë qëllim (Veprat 2,14-18). Perëndia në formë të njerëzve.

Ai e ka ndryshuar Vetën prej formës së Perëndisë në formën e njeriut.

Vëreni tani: Ai erdhi më parë si Profeti, dhe ata e kryqëzuan Atë. Të vetët e kryqëzuan. Ai erdhi si Biri i njeriut (Marku 2,10; Luka 9,26).

Pastaj, pasi erdhi Fryma e Shenjtë (Veprat 2,1-4), Ai ishte Biri i Perëndisë (Rom. 1,4; Veprat 9,20; 1 Gjonit 3,8).

Perëndia është Frymë (Gjoni 4,24). Ai ishte Fryma e Shenjtë, Biri i Perëndisë. Ai jetoi përmes epokave të kishës si Biri i Perëndisë.

Pastaj, në Mbretërinë 1000-vjeçare, Ai do të jetë Biri i Davidit, që do të ulet në fronin e Atit të Tij David (Isaia 9,5-6).

Në epokën e kishës së Laodicesë ata e nxorën Atë jashtë (Zbulesa 3,20). Dhe në Luka 17,26-30 Ai tha se përsëri do të zbulohet si Biri i njeriut, Profeti që do ta plotësojë pjesën e mbetur.

Shihni, Shkrimi përputhet në mënyrë të përsosur:

Biri i njeriut – Biri i Perëndisë – Biri i Davidit.

Çfarë ishte kjo?

Ishte i njëjti Perëndi gjatë gjithë kohës, që veçse e ndryshon formën e Tij, en morphe. Ai veç e ndryshon atë.

Është një shfaqje e madhe për Të — dhe Ai luan rolin kryesor në të.

Ai erdhi si Biri i njeriut, Profeti. Edhe ajo grua e vogël në gjithë mëkatin e saj atje te pusi e njohu Atë. Ajo tha: “Ne e dimë se kur të vijë Mesia, i quajtur Krishti, Ai do t’i bëjë këto gjëra” (Gjoni 4,25). Shikoni, ajo e njohu Atë, sepse ajo ishte një farë e paracaktuar. Ku të tjerët nuk e njohën, sepse ata nuk kishin asgjë me çfarë ta njihnin. Ata që nga fillimi ishin në mëkat.

Sipas veprimeve të Tij Ai e ndryshon Formën e Tij. Pastaj erdhi në formën e Birit të njeriut. Sepse në epokat e reformatorëve, Wesley, Luther dhe më pas, ne shohim se ata i ngatërruan të gjitha, njësoj siç bënë izraelitët atëherë, sepse kur Ai në ditët e fundit u shfaq në epokën e Rreshajave si Fryma e Shejt, ata e hodhën poshtë. Ata bënë të njëjtin gabim si Izraeli atëherë.

Dhe çfarë bën Ai tani? Ai kthehet si Biri i njeriut. Dhe prej aty Ai do të jetë Biri i Davidit. Shikoni sa afër jemi? Biri i njeriut — Biri i Davidit — Biri i Perëndisë. Ai do të zbulohet në ditët e fundit sipas Malakia 3,23-24 si Biri i njeriut. Të gjitha profecitë e tjera i përkasin kësaj ore. Ai nuk merret më me kishën, pasi ajo e ka hedhur jashtë. Jashtë para derës Ai troket. Ende ka disa fara të paracaktuara atje brenda, tek të cilët Ai duhet të vijë.

Fjala “Elohim” do të thotë: “Ai që ekziston vetë” (vetëegzistent) , “Ai që ka ekzistuar gjithmonë”. Por emërtimi “Perëndi” mund të nënkuptojë çdo gjë të mundshme. A e shihni dallimin e të dy fjalëve?

Do të thotë se Ai e shndërroi Vetveten. Ai Vetë e derdhi Vetveten në diçka tjetër (Joel 3,1-4), në një mbulesë tjetër, në një formë tjetër. Nuk doli prej Tij një person tjetër, i quajtur Fryma e Shejt. Jo, ishte Ai Vetë. A e kuptoni këtë? Ai Vetë u derdh brenda njerëzve. Krishti në ju! (Kol. 1,26-28). Sa e mrekullueshme, sa e lavdishme është të mendosh se Perëndia e derdh Vetveten në njerëzit, në besimtarët. I derdhur! Të bëjë këtë ishte një pjesë në Dramën e Tij. Perëndia, e gjithë plotësia, e gjithë Hyjnia ishte trupërisht në këtë Person, në Jezu Krisht (Kol. 2,9-10). Ai ishte Perëndi, Perëndi vetëm. Ai nuk ishte as personi i tretë, as i dyti, as i pari i Perëndisë; ishte Personi — Perëndia i mbuluar në mish njerëzor (1 Tim. 3,16).

Elohim! Në fillim ishte Elohimi, dhe Elohimi u bë mish dhe banoi ndër ne (Gjoni 1,14-18).

Kjo është një pjesë e Rugës së Tij. Ashtu Ai na zbulohet edhe neve, e bën të dukshme Fjalën e amshuar, Perëndinë, Jehovahin të bërë Mish (Gjoni 1,14). Si tek Gjoni 1,1: Në fillim ishte Fjala, dhe Fjala ishte te Perëndia... Në fillim ishte Elohim, dhe Elohim u bë Fjala, dhe Fjala ishte Elohim. Dhe Fjala u bë Elohim." Shihni, është i njëjti, vetëm duke u shpalosur.

Kjo është mënyra e Tij për t'i luajtur pjesët e dramës. Kështu e paraqet Ai. Kjo është mënyra e Tij për t'i zbuluar Vetveten neve si një person tjetër. Ne jemi të vdekshëm, dhe Ai e di këtë. Dhe ne kuptojmë vetëm si të vdekshëm. Ne kuptojmë vetëm aq sa na lejojnë shqisat tona, dhe pjesën tjetër duhet ta pranojmë me besim. Duhet të themi se ka një Perëndi; nëse e shohim ose jo, ne prapë e besojmë (Heb. 11,6).

Në këtë mënyrë duhet ta besojmë këtë Fjalë sot. Si do të jetë? Nuk e di. Perëndia ka thënë se do të jetë kështu, dhe me kaq mbaron.

Kush është ky Person i madh i padukshëm? Kush është ai që Abrahami e pa në vegime? Fare në fund, para se të vinte Biri, Ai u bë i dukshëm në mish (Zanafilla 18,1-15). Vetë Perëndia erdhi në formën e një burri te Abrahami, në kohën e fundit. Ai e shfaq Vetveten! Ai e pa njëherë në një dritë të vogël, e pa në vegime, e dëgjoi Zërin e Tij, kishte shumë zbulesa.

Por pak para se të duhej të vinte Biri i premtuar, ai e pa Atë në formën e një burri dhe foli me Të, i dha mish për të ngrënë dhe ujë për të pirë. Vërejeni, vetë Perëndia i mbuluar në mish njerëzor.

Kjo është si me vetitë: ato janë në Perëndinë. Mendimi yt është një veti. Perëndia në fillim, i Amshuari, Atje Ai nuk ishte as Perëndi. Ai ishte i Amshuari. Ai nuk ishte as Perëndi, sepse Perëndi është një objekt adhurimi. Prandaj Ai as nuk ishte kjo. Ai ishte Elohim, i Amshuari. Por në Të ishin mendime. Ai desh të materializohej. Dhe çfarë bëri pastaj? Ai foli një Fjalë, dhe Fjala u mishërua. Ky është i gjithë pamja nga Zanafilla deri te Zbulesa; nuk ka asgjë të gabuar. Është Elohim, i cili u mishërua, që të mund të prekej dhe të ndjehej.

Dhe në Mbretërinë 1000-vjeçare, Elohim rri ulur mbi fron me të gjithë të nënshtruarit e Tij rreth Vetvetes, të cilët Ai i pati paracaktuar para themelimit të botës (Ef. 1,3-5).

Perëndia e zbuloi Vetveten në një Shtyllë Zjarri poshtë përmes profetëve, pastaj në Birin e Perëndisë, i cili ishte Perëndi. Shihni, është i njëjti Perëndi, i cili na shfaqet vazhdimisht, nga përsosmëria në përsosmëri, nga lavdia në lavdi. Të njëjtën rrugë e bën edhe Bashkësia (Kisha) (2. Kor. 3, 18).

Shikoni, ndër shekuj ka qenë gjithmonë në të njëjtën mënyrë, përmes profetëve të Tij (Heb. 1,1-3), si Ai e ka zbuluar Vetën. Ata, në të vërtetë, nuk ishin profetë, por Perëndi — kështu ka thënë Perëndia — sepse ajo që ata kanë thënë ishte Fjala e Perëndisë. Ata ishin mishi në të cilin Perëndia ishte fshehur. Ata ishin perëndi. Jezusi vetë tha: “Pse më dënoni mua, kur unë them se jam Biri i Perëndisë, kur në ligjin tuaj është shkruar se ata të cilëve u erdhi Fjala e Perëndisë, janë perëndi?” (Gjon. 10,34-36; Ps. 82,6).

Kështu ishte Perëndia në formën e një njeriu, të quajtur një profet (Amos 3,7). Shikoni, dhe Fjala e Zotit i erdhi këtij njeriu. Prandaj nuk ishte profeti ai që vepronte — profeti ishte perdja — por Fjala ishte Perëndia. Fjala e një njeriu nuk mund të kryejë gjëra të tilla. E shihni ç'dua të them? Ajo nuk mund të veprojë në këtë mënyrë. Por në thelb ishte Perëndia. Ai ishte Fjala e Perëndisë në formën e një njeriu.

Shikoni, Ai kurrë nuk e ka ndryshuar natyrën e Tij, vetëm formën e Tij. Në Hebrenjve 13,8 thuhet: “Ai është i njëjtë dje, sot dhe përjetë.” Prandaj Ai nuk e ndryshoi natyrën e Tij kur erdhi. Ai është gjithmonë ky profet, i njëjtë nëpër të gjitha epokat: Fjala, Fjala, Fjala, Fjala. Shikoni, Ai nuk mund ta ndryshojë natyrën e Tij, por Ai ndryshoi formën e Tij. Ai vetëm e ndryshoi pamjen e Tij.

Ashtu siç u ndryshova unë nga roli i burrit në rolin e babait, kur lindi fëmija im. Kur lindi nipi im, atëherë u bëra gjysh. Shikoni, por unë nuk ndryshoj. Jam ende unë. Dhe kështu është me Perëndinë. Shikoni, është vetëm një ndryshim forme.

Por gjatë gjithë kohës është i njëjti person, i njëjti person gjatë gjithë kohës — Perëndia. Në këtë mënyrë Ai e zbulon Vetveten popullit të Tij, duke vepruar kështu. Shikoni, në epokën e shtyllës së zjarrit Ai iu zbulua popullit të Tij. Në epokën e Jezusit Ai iu zbulua popullit të Tij. Në epokën e Frymës së Shenjtë, si Biri i Perëndisë. Ai gjithmonë iu zbulon popullit të ereë këtë mënyrë, që njerëzit ta njohin Atë. Ai është i fshehur pas diçkaje, në të njëjtën mënyrë ose të njëjtën natyrë, çdo ere.

Perëndia ishte i fshehur në Jezusin, për të kryer veprën e shpengimit në kryq (Kol. 1,13-20). Perëndia nuk mund të vdiste si Frymë. Ai është i përjetshëm.

Por Ai duhej të vishte një mbështjellje që të shijonte vdekjen për ne. Ai duhej të vdiste, por këtë nuk mund ta bënte në formën e Tij si Frymë, si Perëndi. Ai duhej ta bënte këtë në formën e Birit, si Biri i njeriut në tokë. Shikoni, Ai duhej të vinte në formën e Birit. Pastaj kur u kthye në ditën e Rrëshajëve, Ai ishte sërish Biri i Perëndisë. E kuptoni mendimin?

Ai duhej të lindte nga virgjëresha, që ta largonte mallkimin (Gal. 3,13–14). Ai ishte kundërhelmi (Isa. 7,14). A e shihni çfarë dua të them? Pra, ajo (atëherë në Kopshtin e Edenit) duhej të kishte qenë një marrëdhënie intime. Ai e ka dëshmuar këtë në ardhjen e Tij vetjake. Ai nuk erdhi përmes dëshirës seksuale, por përmes lindjes së virgjër. Dhe Ai e ndryshoi mbulesën e Tij nga Jehova në Jezus, për të paraqitur veprën e shpengimit në dramë: në Perëndinë në kryq.

Grekët donin ta shihnin Atë (Gjoni 12,20–25). Ata ishin dijetarë, ishin burra të mëdhenj. Dhe ata kishin një respekt të madh për Perëndinë, kur Pali u predikoi atyre në Kodrën e Marsit (Veprat e Apostujve 17,16–31). Dhe ata ishin udhëheqës në botë në shkencë dhe arsim. Ata ishin një popull i madh. Por ata ishin adhures dhe besimtarë të mitologjisë së tyre dhe të arteve të çuditshme. Megjithatë, ata u zgjuan nga ky Njeri, i cili mund t'i shëronte të sëmurët dhe të parashikonte gjëra deri në hollësinë më të saktë. Ata u zgjuan dhe erdhën dhe donin ta shihnin Atë.

Tani, vini re mirë, mos e humbisni këtë! Ja, ata erdhën dhe i thanë Filipit, që ishte nga Betsaida: “Zoti im, ne do të donim shumë ta shihnim Jezusin.” Dhe Filipi dhe një dishepull tjetër i çuan ata te Jezusi, që të mund ta shihnin Jezusin.

Tani vini re me kujdes fjalët që Jezusi ua ktheu atyre, sepse ata erdhën për të parë se kush ishte Ai, dhe megjithatë nuk mund ta shihnin Atë. Ata panë vetëm pamjen e jashtme, por Ai ishte në Tempullin e Tij (Hebr. 10,3–7). Perëndia ishte në Tempullin e Tij, i mbuluar në mish njerëzor. Vini re fjalët që Ai tha: “Nëse kokrra e grurit nuk bie në tokë dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme. Ora ka ardhur që Biri i njeriut të përlëvdohet! Ja, dhe Ai duhet të merret nga kjo tokë. Dhe nëse kjo orë nuk vjen, ju kurrë nuk do të mund ta shihni Atë.”

Pse nuk mund ta shihnin Jezusin? Perëndia ishte i mbuluar. Grekët donin një Perëndi, dhe ja ku ishte Ai, por ata nuk mund ta shihnin Atë për shkak të perdes. Dhe kjo është e njëjta gjë edhe sot. Ata nuk mund ta shohin Atë për shkak të perdes. Është përtej të kuptuarit të tyre. Jezusi ishte i mbuluar për këta grekë.

Ata nuk mund ta kuptonin pse nuk mund ta shihnin Atë. Aty qëndronte një njeri. Ata kishin ardhur për të parë Perëndinë, dhe këtu shihnin një njeri. Shihni, ata nuk mund ta shihnin Perëndinë, sepse Perëndia ishte i mbuluar për ta. Mbajeni këtë tani në mend: Perëndia ishte i mbuluar në një njeri. Ata mund të thoshin: “Asnjë njeri nuk mund t'i bëjë këto vepra përveç Perëndisë. Asnjë njeri nuk mund t'i bëjë, e megjithatë këtu qëndron një njeri, përmes të cilit bëhen të njohura veprat e Perëndisë.” Shihni, ata nuk mund ta kuptonin që Perëndia ishte i mbuluar.

Ai është i mbuluar (i mbeshtjell) në një njeri, ashtu siç ka qenë gjithmonë i mbuluar. Për ta, Ai ishte i mbuluar, sepse ishte në tempullin e Tij njerëzor. Perëndia ishte në një tempull njerëzor (Gjoni 2,19–22). Tani, kushtoni vëmendje të plotë: Ai është i njëjti dje, sot dhe përjetë. Shihni, Perëndia i mbuluar, që e fsheh Vetën nga bota, i mbuluar në njeriun. Shihni, këtu ishte Perëndia!

Ata grekë thanë:

“Ne dëshirojmë ta shohim Atë.”

Dhe Jezusi tha:

“Një kokërr gruri duhet të bjerë në tokë dhe të vdesë.”

Ju duhet t’u vdisni të gjitha ideve tuaja. Ju duhet të dilni nga mendimet tuaja personale.

Kështu, grekët nuk mund ta shihnin Atë, sepse Ai ishte i fshehur para tyre në një njeri. Perëndia i mbuluar në trajtën e një njeriu, e fshihte Vetën nga sytë e tyre. Ata mund të shihnin vetëm një njeri. Por këta të paracaktuar e panë Perëndinë. Njëri pa një njeri, tjetri pa Perëndinë! Shihni, ishte Perëndia i mbuluar në një njeri, dhe kështu që të dy kishin të drejtë. Por besimi juaj është në atë që ju nuk e shihni. Ju e besoni gjithsesi. Perëndia i mbuluar në një njeri. Ai ishte në këtë mish, dhe ky mish ishte perdja e Tij. Perdja u çua, që Perëndia të mund të shprehej. [1]

Perdja është mishi.

Perdja është ajo që na pengon ta shohim Perëndinë ballë për ballë në këtë bashkësi.

Perdja është ajo që na pengon t’i shohim engjëjt në pozicionet e tyre, siç qëndrojnë pranë karrigeve.

Perdja është ajo që na pengon ta shohim Atë.

Ne jemi të fshehur pas perdes, dhe kjo perde është mishi. Ne jemi bij dhe bija të Perëndisë, jemi në praninë e Perëndisë.

“Engjëjt e Perëndisë vendosen rreth atyre që e kanë frikë Atë.” (Psalmi 34,8).

Ne jemi gjithë kohën në Praninë e Perëndisë.

“Nuk do të të lë kurrë dhe nuk do të të braktis kurrë. Unë do të jem gjithmonë me ty, deri në fund.” (Hebrenjve 13,5–6).

Por perdja, kjo mbulesë, është mishi, që na mban jashtë përjetimit të plotë të Pranisë së Tij. Por përmes shpirtit, Frymës, përmes besimit tonë, ne e dimë se Ai na vëzhgon. Ai qëndron pranë nesh. Ai është këtu tani.

Ja ku është! Mbajeni fort këtë!

Perdja është ajo që na pengon të jetojmë ashtu siç duhet të jetojmë.

Perdja, mbulesa, është ajo që na pengon të bëjmë gjërat që në të vërtetë duam t’i bëjmë.

Dhe Perëndia erdhi i mbuluar në mish, por perdja u çua më dysh (Mateu 27,45–53). Dhe Perëndia u bë përsëri Perëndi dhe e ringjalli mbulesën në të cilën ishte fshehur. Kjo është ringjallja e Zotit Jezus.

Me këtë Ai na e dëshmoi se edhe ne, në këtë mbulesë në të cilën tani jemi të fshehur, mund ta pranojmë me besim se, kur kjo perde të çahet, unë do të hyj në Praninë e Tij.

Këtë siguri e kam, që e di: „Ta njoh Atë dhe fuqinë e ringjalljes së Tij” (Filipianëve 3,7-11). Kur Zoti Jezus të vijë përsëri, kjo mbulesë do të ringjallet përsëri në një mënyrë të përsosur. Atëherë do të ec dhe do të flas me Të si me Shpëtimtarin tim dhe Perëndinë tim, kur Ai të zërë fronin e Davidit. Dhe ne do të jetojmë përgjithmonë në këtë mbulesë, pasi ajo të jetë bërë e përsosur; sepse tani për tani kjo mbulesë ende ka mëkat në vete. [2]

Jezusi ishte ai Perëndi i mbuluar (i mbeshtjell). Dhe kur Ai vdiq në Golgotë, Perëndia dërgoi zjarr dhe rrufe dhe e shqeu atë perde nga lart poshtë, kështu që i gjithë froni i mëshirës u vu në pamje të plotë (Mateu 27,45-53). Por ata ishin tepër të verbër për ta parë. Ashtu siç tha Pali: „Sa herë që lexohet Moisiu, një perde ende qëndron mbi zemrat e tyre” (2. Korintasve 3,7-16). O vëlla, motër, këtë bënë Judenjtë, kur perdja u shqye dhe Perëndia u soll në pamje të plotë, kur Ai varej në kryq (Gjoni 19,30). Ai ishte në pamje të plotë, por ata nuk mundën ta shihnin.

A është e mundur që edhe johebrenjtë të kenë bërë të njëjtën gjë? O Perëndi! Ata patën epokat e kishës së Birit të Perëndisë; por tani, kur perdja e këtyre denominacioneve është shqyer, kjo perde e traditës, që e kemi që nga Pentekosti (Rreshajat), kur traditat e kishës janë shqyer, ashtu siç thonë: „Ditët e mrekullive kanë mbaruar”, dhe Perëndia e ka hequr perden dhe e ka sjellë në pamje të plotë — dhe pastaj ata janë gati ta kryqëzojnë përsëri, pikërisht njësoj!

Atje ishte Perëndia i tyre dhe varej në Golgotë, por ata ishin tepër të verbër për ta parë. Ai e solli Vetën në pamje të plotë, dhe megjithatë ata nuk e shohin! Ata janë të verbër. Perëndia i mbiluar (mbeshtjel) në një njeri!

A ju kujtohet se pas kësaj Ai u kthye si Shtyllë Zjarri, te Pali dhe te Pjetri në burg (Veprat 26,12-15; Veprat 12,5-10). Po kështu Ai duhet të kthehet edhe në ditët e fundit. Një Shtyllë Zjarri duhet të kthehet për të shpallur Birn e Njeriut, për të treguar Fjalën, Dritën (Zakaria 14,6-7). Traditat që kemi pasur do të fshihen. Asgjë nuk do ta ndalë këtë; patjetër që do të ndodhë. Perëndia thjesht do t'i rrëzojë denominacionet dhe traditat e tyre.

Perëndia po e shqyen perden për të treguar se kush është Ai. Vëzhgoni tani perden, kur ajo po rrëzohet. Ne do ta shohim menjëherë.

Atëherë, në atë kohë, do të thoshte vdekje e menjëhershme nëse një njeri kalonte përmes asaj perdeje (në tempullin e vjetër). Por tani do të thotë vdekje, nëse nuk kalojmë përmes saj! (Hebrenjve 9,5-14). Amen. Nëse nuk mund ta çash këtë perde të traditës, të thyesh përmes këtij muri të denominacionit, për të parë Perëndinë në fuqinë e Tij, atëherë kjo do të thotë vdekje.

Aty ku dikur do të thoshte vdekje të hyje brenda, tani do të thotë vdekje të qëndrosh jashtë. I gjithë Froni i Hirit qëndron në shikim të plotë! Çdokush mund ta shohë Atë. Perdja është çarë. Lavdi i qoftë Perëndisë! I gjithë Froni i Hirit është tani plotësisht i dukshëm! (Romakëve 3,23-26; Hebrenjve 4,14-16). Sa hir të madh kishte Perëndia për ne mëkatarë të prishur, kur Ai ishte i fshehur. Atëherë ishte një mister. Por tani është në shikim të plotë, i zbuluar përmes Fjalës së Tij! Perëndia është gjithmonë dhe vazhdimisht Fjala. Fjala është ajo që hapet.

Po t'i kishin njohur këta njerëz Fjalën e Perëndisë të ditës së tyre, kur Jezusi vdiq, ata do ta kishin parë Fronin e Hirit. Atëherë do ta kishin kuptuar se kush ishte Ai.

“Po kush ishte Ai? Pse u çarë perdja?” Kujtoni, hyrja brenda do të thoshte vdekje. Askush nuk mund ta shihte Atë. Moisiu e pa Atë në një formë, si shpinën e një njeriu (Eksodi 33,22-23). Tani, ja ku është Ai: një shpinë e përgjakur, i njëjti Njeri! Çfarë ishte kjo? Perëndia donte t'u tregonte Fronin e Hirit.

Perëndia donte t'u tregonte se kush ishte Ai. Prandaj perdja në tempull u çarë nga dora e Perëndisë, nga lart poshtë, dhe Perëndia u shfaq plotësisht. Ishte Jezu Krishti, i varur në kryq, Froni i Hirit (Psalmi 22,7-19; Isaia 53,1-12; Mateu 27,32-54). Dhe çfarë ndodhi? Njerëzit ishin tepër të verbër për ta parë.

Tani e njëjta gjë po përsëritet: traditat e tyre! Ashtu si në ditën e Rrëshajëve, Fjala erdhi dhe ishte në formën e “Birit të Perëndisë”, por ata filluan ta organizonin atë në Nikea – Romë. Pastaj vazhdoi të bëhej metodistë, baptistë, presbiterianë, pentekostalë e kështu me radhë. Është shndërruar në traditë të organizuar, deri në atë pikë sa askush nuk e di më se ku qëndron.

Por lavdi i qoftë Perëndisë! Ai ka premtuar për ditët e fundit se çfarë do të bënte. Ai do ta tregonte Fjalën e Tij në shikim të plotë, të hapur përsëri përpara nesh, që ne ta shohim Atë.

Vëreni: tani do të thotë vdekje të qëndrosh larg. Ti duhet të kalosh përmes kësaj perdeje; nuk ka rrugë tjetër (Hebrenjve 10,19-22). Si mundi Perëndia të ishte i mëshirshëm ndaj tyre; por kujtoni çfarë ishte ajo që Perëndia shpalli, çfarë ishte pas asaj perdeje. Vëreni se çfarë ishte pas perdes: Fjala! Çfarë e mbulonte ajo? Fjalën! Çfarë ishte ajo? Ishte Fjala në Arkën e Besëlidhjes, të cilën e mbulonte kjo perde. Dhe Jezusi ishte kjo Fjalë, dhe Ai është kjo Fjalë, dhe perdja e mishit të Tij e kishte fshehur atë.

Dhe sot, përsëri perdja e traditës e fsheh Fjalën, kur ata thonë: “Nuk është kështu.” Por, është pikërisht kështu! Perëndia ka dhënë dëshmi për këtë dhe e çan Vetveten përmes saj, që të jetë e dukshme për këdo, po aq e ndritshme sa dielli, dhe megjithatë ata kalojnë pranë saj dhe nuk e shohin. O Perëndi, ki mëshirë për ne!

Vëreni: në tempullin e vjetër, Fjala ishte e fshehur pas lëkurëve të vjetra të mbuluara, Fjala e shpallur mbi pllaka guri (Eksodi 25,10–22).

Pas perdes së tempullit të vjetër – çfarë ishte e fshehur aty?

Kush ishte Jehova?

Çfarë ishte pas saj?

Çfarë fshihte perdja?

O Haleluja!

Ajo fshihte Fjalën.

Perdja, lëkurat e vjetra të mbuluara, e fshihnin Fjalën nga sytë natyrorë.

Aty pas saj ishte edhe buka e paraqitjes.

Aty ishte edhe lavdia Shekinah.

Por gjithçka ishte e fshehur prej tyre.

Gjithçka ishte e fshehur.

E gjithë lavdia e Perëndisë ishte pikërisht pas atyre lëkurëve të vjetra – kjo është e vërtetë – gjithçka e fshehur nga syri natyror.

Pastaj, kur Perëndia në hirin e Tij e shqeu perden, që ata të mund ta shihnin, ata ishin aq të mbështjellë në traditat e tyre, saqë ajo prapë u mbeti e fshehur – madje deri në ditën e sotme.

E njëjta gjë është edhe sot!

Lavdia, fuqia e Frymës së Shenjtë, lavdia Shekinah vjen mbi besimtarin – e kam fjalën tani për besimtarin e vërtetë – që veprat e Perëndisë dhe besimi të mund të hyjnë në të, për të besuar Fjalën e Perëndisë.

Por e gjithë kjo është e fshehur para syve të tyre.

Ata thonë: “Këto gjëra kanë kaluar.”

E shihni? Ata ende jetojnë pas perdes.

Ju nuk jeni më pas asaj perdeje, o të vegjël! Perëndia ka ardhur te ju në dukshmëri të plotë.

Perëndia është sot për ne në dukshmëri të plotë – dhe megjithatë i fshehur.

Sot është ashtu si atëherë!

E gjithë kjo lavdi e fshehur është për ne e fshehur në Krishtin, Fjalën, i Cili është tempulli ynë.

Vëreni: e gjithë lavdia që është në Perëndinë, është në Fjalën.

Të gjitha bekimet që janë në Perëndinë, janë në Fjalën (Kolosianëve 2,9–10).

Ajo është e fshehur për jobesimtarin për shkak të traditave.

E shihni çfarë dua të them?

Por gjithçka është në Krishtin (Gjoni 1,16).

Gjithçka që ishte në Perëndinë, Ai e zbraz Vetveten (“kenos”) dhe hyri në Krishtin;

dhe ne në Krishtin jemi pas perdes.

Ejani brenda pas perdes! Ai, Krishti, është Fjala. Ne në Të! Nëse jemi në Të, atëherë për Religjiozet dhe profesorët e kësaj bote ne jemi të fshehur.

Kështu, tani jemi të ftuar të hyjmë tek Ai, për të qenë pjesëmarrës në gjithçka që Ai është.

Ne jemi pjesëmarrës të lavdisë së Tij. Ne jemi të ftuar të hyjmë tek Ai, gjë që për jobesimtarët është e fshehur pas perdes së mishit njerëzor. Shihni, ata kanë ditur për këtë lavdi, kanë lexuar për të. Sepse këtu në Fjalë shkruhet për lavdinë e Perëndisë, por për ta janë vetëm fjalë. Për ne është një manifestim! Nuk është më vetëm një fjalë – është realitet! Amen!

Tani për ne nuk është më vetëm një Fjalë e shkruar, por është realitet. Ne jemi në Të (Kol. 1,26–29). Tani gëzohemi. Tani e shohim Atë, Fjalën, që shprehet. Për ata atje jashtë është e fshehur, sepse është e mbuluar në mish njerëzor. Ajo ende është e fshehur.

Ne jemi në anën e brendshme të Krishtit (1 Kor. 12,13). Tani, ashtu si atëherë, të gjithë besimtarët e vërtetë e shohin Atë, Fjalën e premtimit të kësaj dite, të shprehur hapur. Kjo është një fjalë e madhe, nëse mund ta kuptoni. Shihni, të gjithë besimtarët e vërtetë, që janë në Fjalë, e shohin Perëndinë qartë. Perdja është çarë dhe Perëndia qëndron hapur para teje, i shprehur. Shihni, Perëndia i shprehur, publikisht.

Që ta shohim këtë, perdja jonë e vjetër denominacionale dhe tradicionale duhet të çahet përsëri. Që ta shohim këtë, perdet tona denominacionale tradicionale duhet të thyhen nga Fryma e Perëndisë – nga zjarri dhe shpata, që është Fjala e Tij (Efes. 6,17). Gjithmonë Fjala e Tij është Shpata e Tij. Shihni, dhe Ai mori Shpatën e Tij plot zjarr atëherë dhe e çau atë perde nga lart poshtë. Ai bën të njëjtën gjë sot me të njëjtën Shpatë!

Jo kredoja ime, jo libri im, jo katekizmi im, por Shpata e Zotit e rrëzon perden, dhe atëherë ju e shihni Perëndinë duke qëndruar në pamje të plotë, të shprehur në Fjalën e Tij. Çfarë pamjeje e lavdishme! Fryma e Shenjtë e Perëndisë dhe zjarri, Shpata e Tij, e çan atë. Fjala e çan perden denominacionale.

Kjo e tregon Perëndinë në pamje të plotë, Jehovahin e madh. Kjo është Fjala e Tij e shprehur, pjesa që është premtuar për këtë ditë. A e kuptoni?

Shpata, premtimi i sotëm, ajo që duhej të ndodhte në këtë ditë, dhe Perëndia merr Shpatën e Tij dhe e çan perden denominacionale, e largon atë dhe shpreh Vetveten, dhe tregon se Ai është aty, ende e njëjta Shtyllë Zjarri. Vini re, kjo është Fjala e shprehur për premtimet e sotme. [1]